

Povýšení

Clou seděl na lavičce před stánkem „Dobroty u strejdy Snafa“ a přemýšlel, jakou posranou ironií osudu se dostal do týhle díry. Celý život vedl spořádaně, nebavil se se špatnými lidmi a lezl do těch správných zadků. Přesto se mu nakonec v životě povedlo jednou nepěkně uklouznout... a to doslova. Noha se mu smýkla po kluzkém bahně a už letěl, po hlavě přímo do prdele.

Promnul si rukou svou strništěm pokrytou bradu. Pamatoval si na ten den, jako by se to stalo včera a nebo předevířem. Jak polykal studenou vodou v jezírku, zatímco ho jeho nablejskaná zbroj nekompromisně táhla ke dnu. Jak se mu poté, co se málem utopil přeci jen povedlo doplácet se na mělčinu. Jak prvnímu debilovi, co se mu pokusil vrazit pěstí, vypálil oči svojí paladinskou magií. A jak pak seděl, koukal do prázdna a přemýšlel nad tím, jak mu mohla taková blbost podělat celý život.

„Hej, Clou!“ mával na něj z dálky stín Nek. Clou protočil oči v sloup. Neměl náladu na žádného stína, natož na tohohle otrapu. Nechápal, proč si ho tenhle spolek vrahů, zlodějů a různých jiných individuí oblíbil, ale z nějakého důvodu se to stalo. Kvůli své vratké pozici na ně však nemohl být příliš ostrý. Práce strážce doprovázejícího horníky na směnu mu vyhovovala a nehodlal o ni přijít tím, že ho zbytek tábora bude nenávidět.

„Co je, ty slizskej vrahoun?“ odpověděl.

„Fakt vtipný Clou. Říkal jsem ti, že jsem tady neprávem,“ řekl Stín a pokračoval: „Clou máme tady takovej problém a bylo by dobrý s tím něco dělat, než se to stane normálním. A myseli jsme, když jseš ten paladin, že bys mohl pomoct.“

„Mám svý práce dost,“ pronesl Clou a zakousl se do mrchožroutí kýty. „Jo,“ řekl Snaf, který jejich rozhovor poslouchal od svého stánku, zatímco vařil něco ve velkém kotli nad ohněm. „Proto tu půl dne vysedáváš.“

„Ty jdi taky do háje, ty starej traviči,“ odsekl Snafovi.

„Šlo by o správnou věc Clou. Mysleli jsme, že bychom měli něco udělat s tím okrádáním horníků,“ nedal se odbýt Nek.

„A proč by mě mělo zajímat, že se mezi sebou vy, zloději a vrazi, vzájemně okrádáte?“ zeptal se Clou bez náznaku sebemenšího zájmu o věc.

„No, jsi přece paladin, ne? Ti řeší tyhle problémy,“ odpověděl Nek a svou nejistotu schoval za podrbání na bradě.

„Býval jsem paladin. A tyhle vaše hovna mě opravdu nezajímaj. Jestli stráže okrádají horníky, tak je to jejich problém, ne můj. A teď mě nech konečně dojíst tehle blaf, co mi připravil Snaf.“

„Debile,“ ozval se Snaf. Nek ho jen chvíli tiše pozoroval, pak se otočil na patě a odešel.

Clou se postavil, protáhl si záda a pak si na ně nasadil svůj obouruční meč. Ta zbraň bylo to jediné, co mu zbylo ze světa tam venku. Zbroj beznadějně utopil v jezírku, meč ale zachránil. Rozhodl se, že se trochu projde po táboře. Šel a díval se na chlapy, jak žijou ve špíně podhradí Starého hradu.

Žijou jak zvířata, pomyslel si. Po krátké době došel k severní bráně, kde potkal Jackala.

„Slyšels to,“ řekl mu strážce. „Nek chce řešit to, že okrádáme horníky. Přitom se jedná jen o drobný příspěvky.“

„Víš co,“ odpověděl mu Clou: „je mi po tom hovno.“

Na to se Jackal zasmál. „Jsi zúčastněnej jako vždycky Clou. To mě na tobě baví. No, něco mi říká, že si s Neckem už nebudeme dlouho lámat hlavu. Poradil jsem mu jedno odlehlé místečko, kde nasbírat dobroty pro Snafa.“

Clou chvíli přemýšlel, co tím Jackal chtěl vlastně říct. Jackal mezi tím pomalu odkračel. Pokrčil rameny, proč by se měl starat o problémy sráčů v týhle díře.

Probudil se v hořící chatři. Jeho postel pomalu začala olizovat oheň. Vyběhl ven a sledoval, že v plamenech byl celý Starý tábor. Přes kouřovou clonu už nebylo vidět nebe. Na zemi, poblíž jeho chatrče, ležela Nekova ohořelá mrtvola. Běžel k němu Jackal s hořícími vlasy.

„To tys rozpoutal ten požár, Clou?“ vyšlo z Jackalových úst. Clou zavrtěl hlavou a Jackal se zasmál. *Zase si nezúčastněnej, Clou.*

Utíkal před plameny, až se dostal před Starý tábor a sledoval, jak se jeho dřevěná zástavba pomalu hroutí sama do sebe. Požár propukl v noci, nikde nikdo nebyl. Většina lidí musela zůstat v táboře. Slyšel lidský křik vycházející z žárem nasyceného hradu. Ale co by se měl vzrušovat kvůli těm zasraným kriminálníkům, prostě, prostě se jen přesune do jinýho tábora.

Nejspíš do Novýho, protože s tou partou feťáků v bažinách nechce mít nic společnýho.

Nohy ho nesly kolonií. Jenom tak bloudil od ničeho k ničemu, až se nakonec dostal k místu výměny. Připomělo mu to, jak všechno začalo. Taky si vzpoměl na život, který snad kdysi vedl.

Na obloze byl stále vidět kouř doutnajících ruin Starého tábora a přesto právě dopadlo do jezírka tělo. Nedají si pokoj ani teď, pomyslel si, a posílají sem další ztracené duše. Pozoroval trestance, jak se drápe z jezírka, viděl ho jen z dálky. Vypadal slabě, sotva se plazil. *Ty dlouho nevydržíš chlape.* A pak mu to došlo, nebyl to chlap, byla to žena. Zvědavost mu nedala a šel blíž.

Bylo šero, slunce stále ještě nedošlo k obzoru, čím blíže šel, tím jasnější mu ovšem bylo, na koho se vlastně dívá.

„Clou?“ oslovila ho jeho žena a podívala se na něj očima podlitýma krví.

Ta dlouho nevydrží, je ti po tom hovno.

Něco bylo špatně, tohle přece byla jeho žena. Jeho žena, mokrá a vržená do kolonie. Tohle ho přece muselo zajímat. Muselo to v něm něco probudit...

Proč se staráš o podělanou zlodějku?

Zlaté kadeřavé vlasy měla slepené krví a v jejím pohledu byla znát touha po pochopení.

„Clou, ty dluhy...“

„Chcípneš tady, protože mi to je jedno. Žádný dluhy mě nezajímaj.“

Probralo ho slunce. Ležel na zádech ve své chatrči ve Starém táboře. Vyšel před chatrč k jezírku a opláchl si obličej. U jezírka postával Dexter a bavil se zaujatě jedním z kopáčů.

„Ty Dextere,“ zeptal se Clou. „Neviděl jsi Neka? Potřeboval bych mu něco...“

„Od včerejška jsem ho neviděl Clou.“